

Kit érdekel Srí Lanka?

A Kapcsolattartó leültette és kávéval kínálta Szamosit.

– Ezúttal nem a szokásos formáságokról beszélgetünk. Rövid leszek. Bizonyára te is olvastad, hogy Srí Lankán a lázadók elzavarták a kormányt. Ez azt jelenti, hogy ugrott az ottani megrendelésünk. Az egész jövőnket erre az üzletre alapoztuk, tegnapról mára a csőd szélére jutottunk. A vezetőség osztott, szorzott és döntött: azonnal el kell adni a céget. Nyilván tudod, hogy ez számotokra mit jelent.

– Mit?

– Azt, hogy az új tulajdonos első lépésként felszámolja a telephelyet. Messze vagytok és sokba kerültek. Nézd... Nekünk még megvannak felétek az érzelmi kötődéseink. De egy külföldi számára Debrecen csak egy fölösleges, zavaró folt a térképen, amit le kell törölni.

Szamosi nem lepődött meg. Érvényesült a rossz híreknek az a mechanizmusa, amikor a távoli rémtörténeteket elszörnyedve, a személyeset viszont egy elemző nyugalmával fogadjuk. Visszacsúsztotta a tányérra a csészét.

– Mennyi időnk van?

– Ha találunk a héten egy vevőt, ez a hónap még a tiétek. Mikor indulsz vissza? Szeretném, ha mielőbb tájékoztatnád a fiúkat a rossz hírről... Csupán az ő érdekükben.

– Van köztük egy nő is.

– Hát akkor őt se kíméld!

A Kapcsolattartó nagy levegőt vett és feltolta magát. Idomtalan teste árnyékként nehezedett Szamosira.

– Lefelé menet benézünk a Vezérhez. Épp ideje, hogy megismerd.

Szamosit nem villanyozta fel különösebben, hogy búcsú gyanánt bemutatkozhat a felettesének. Őt esztendeje már, hogy minden évben felrendelték a pesti Üvegtoronyba egy félórányi kávézgatásra, a vidékieknek kijáró, elmaradhatatlan hátveregetésekkel együtt. Persze most szívesen beérte volna a szokásos programmal.

Megálltak a Vezér ajtaja előtt.

– Ha szerencséd van, az Alvezér is bent lesz. Meglátod, milyen egyformák, akár az ikrek. A hosszú barátság összecsiszolta őket...

A Kapcsolattartó egy pillanatra elhallgatott.

– Én marha, nem mondtam el neked a lényegét. A Srí Lankába szánt árut végül nálatok helyezzük el. Úgyhogy ezen a héten túlórázni fogtok.

*

Szamosi még három napig ült az információkon, és figyelte a híreket, hátha valami visszarendeződik Srí Lankán. Aztán egy reggel két kollégája állt meg feldúltan az asztala előtt.

– Kérdeznénk valamit, főnök...

Lackó volt az, a telephely anyagbeszerzője, és Gusztáv, a bérszámfejtő. Mindketten ugyanabban a kis irodában dolgoztak. Szamosi azonnal értett mindent.

– Aliz, ugye?

Bólintaniuk sem kellett. „Vajon honnan tudja?” – bosszankodott magában Szamosi.

– Oké, fiúk. Hívjatok be mindenkit.

Az asztal előtti pár négyzetméteren rövidesen ott feszengett a teljes csapat: Lackó, Gusztáv, az érett és vonzó Aliz (merthogy egy munkahelyen az egyetlen nő mindig vonzó), továbbá a targoncás fiú és az öreg portás. Szamosi megindultan pásztázta a szomorú arcokat, aztán elmondta, amit a hírlánc révén már mindenki tudott. A jeges hangulatot végül az örökmozgó Aliznak sikerült feloldania. Ha már együtt a csapat, javasolta, csináljanak egy közös szelfit. És a kinti folyosó pisilakoló, műtözőld félhomályában elkészítette a világ legszomorúbb csoportképét.

*

Másfél hét telt el a cégeladásra vonatkozó vezetői döntés óta. Az Üvegtorony ötödik emeletén az Alvezér épp zárni készült a párnázott irodaajtót, amikor megszólalt az asztali telefon.

– Ugorj be hozzám, haver. Jó hírem van.

A két vezető közötti hierarchia sokkal jelentéktelenebb volt annál, mint amit a rangbeli különbség sugallt. A Vezér, mint idősebb fél, ugyan mindig ragaszkodott valamilyen apró különbségtételhez – a hőskorszakban például, amikor még csak Bt-nek hívták őket, az Alvezérből csak annyi látszott a cégtáblán, hogy „és társa” –, de az ilyen bohém hiúsági játszmák a legkevésbé sem rongálhatták meg kapcsolatuk alapját: a kipróbált, jól működő szerepeken nyugvó barátságot.

– Jelentkezett egy vevő! – ölelte magához a Vezér a betoppanó harcostársat, aki egy ügyes mozdulattal kiszabadította magát a fojtogató szorításból, és fűrgén felettese hátára pattant.

– Na, érdekel még Srí Lanka? – kérdezte odafentről, a Vezér pedig, karjaival öreguras táncmozdulatokat imitálva, hátán az Alvezérral, rogyadozó léptekkel körbekerülte az asztalt.

– Kit érdekel Srí Lanka? Messze van, mint Kamcsatka! – kántálták, majd odakurjantottak az ajtóban álló szobormerev titkárónék: – Mire vársz, Fruzsina? A pezsgőt!

Javukra legyen mondva, a második üveg végén töredelmesen bevallották egymásnak: ha Srí Lanka fővárosáért nem is vérzik a szívük, Debrecenért egyenesen meghasad.

– Hogy is hívják Srí Lanka fővárosát? – kérdezte a harmadik üveg után az Alvezér. – Elfelejtettem annak a nyomozónak a nevét...

– Szrí Dzsajavardhanapura Kótté – szótagolta kijelzőkék arcszínben a Vezér. – Mert Colombo csak volt valamikor a főváros. Mint ahogy nálunk Debrecen...

Az Alvezér ekkor lopva elfordult, és szemérmesen felitatott egy apró könnycseppet a mandzsettájával.

*

Reggel háromnegyed kilenckor Aliz szabályosan feltépte az anyagbeszerzői iroda ajtaját. Lackó és Gusztáv, bármennyire is irritálta őket ez a naturálsan tiszteletlen stílus, szívük mélyén csodálattal adóztak a nő vitalitása előtt, amit még a csoportos elbocsátás híre sem tudott megtörni.

– Rossz hír érkezett Budapestről, fiúk! Most már biztos vége mindennek. Egy nagy bécsi befektetőcég jelentkezett vevőnek.

Azzal továbblibbent a folyosón, ki az udvarra, teljesíteni a missziót, amit a csoportdinamikai szakirodalom a mindentudónak nevezett szerep birtokosára szignált. Egy perccel később Lackó és Gusztáv már olyan képpel álltak a főnöki íróasztal előtt, mintha csak most közölték volna velük a kirügattatásuk tényét.

– Kérdeznénk valamit, főnök.

– Tehát már megint dobolt a folyosón a kisbíró... Igen, jelentkezett egy külföldi vevő. De minek foglalkoztok a részletekkel, ha már úgylis ismeritek a végkifejletet?

– Persze hogy ismerjük – szabadkozott Lackó. – Csak hát a negatív tudat...

– Negatív tudatra a legjobb ellenméreg a monoton munka! Úgyhogy indulhatsz is anyagbeszerezni, Gusztáv, te pedig vissza bérszámfejtteni. Egyébként egy nagy bécsi befektetőcég lesz a vevő.

– De a tárgyalójuk magyar származású! – kotnyeleskedett az udvarról visszatérő Aliz, a bennfentesek öntudatával támasztva az ajtófélfát. – Igaz, valami német nevű...

– Biztosan sváb – morogta maga elé Lackó, bár ő sem tudta, akar-e ezzel mondani valami érdemlegeset.

– Inkább valami ötvenhatos leszármazott – lamentált Szamosi. – Amúgy a svábok jó magyarok. Erre ti is rájöhettek, ha megkóstoltok egy villányit.

– Schröder! – csettintett magabiztosan Aliz. – Így hívják.

– Schneidernek hívják – intette le Szamosi, majd fejével Budapest irányába bökött. – Ideje lenne informátort cserélned odafent.

Aliz sarkon fordult és felszegett fejével elhagyta az irodát. A két férfi – látva, hogy kifújta a beszélgetés – engedelmesen követte a nőt.

– Ilyenek ezek a külföldi befektetők – morgolódtott távoztában Gusztáv. – Bezebelik a hasznot, de a piszkos munkát mindig valami magyarral végeztetik el.

*

Az Üvegtorony portása ijedtében majdnem földig hajolt, amikor meghallotta a Schneider nevet. A férfin nem volt semmi különös. Egyedül érkezett és középtermetű volt, csak a személyéhez kapcsolt várakozások növelték meg némileg a termetét. A Vezér és az Alvezér már magabiztosabban fogadta a vendéget. Felkészültek a tárgyalásra, és mindent precízen előkészítettek: az üdvözlő szavakat, a fejbiccentés ideális dőlésszögét, s természetesen a tizenöt éves lyoni konyakot. A prezentációjuk olyan hibátlanra sikerült, akár a vendégük hongkongi selyemöltönye. Schneider értette a dolgát: mondatok helyett csak szavakkal kérdezett – saját tőke és vagyonelemek? kötelezettségek és követelések? árbevételek és eredmények? személyzeti költségek? mérlegen kívüli tételek? –, közben folyamatosan dokumentumokat kért, Fruzsina pedig az irattár és a tárgyaló között rohangálva végre ledolgozhatta azokat az oly makacs fölös dekákat. Míg Schneider az adatsorokat böngészte, a Vezér szabatos, kérkedő kommentárokkal próbálta szárnyalásra bírni a statisztikákat, miközben önelégült, bizalmas oldallpillantásokat vetettek egymásra az Alvezérral. Schneider váratlanul felnézett.

– Uraim, tulajdonképpen miért akarják eladni a céget?

Szinte egyszerre vágta rá:

– Mert meg szeretnénk őrizni a vállalatunk imázsértékét!

És itt ugyanilyen egyszerre elhallgattak, mert rögtön ráéreztek: hibát követtek el, nem is kicsit. Herr Schneider felhúzta szemöldökét, ráérősen hátrasimította ritkuló haját, arcán fölényes mosolyféleség suhant át.

– Urak, ugye tudják, hogy ebben az esetben önök fizetnek majd nekünk a cég átvételéért?

Mindenki elhallgatott, nyomasztó csend ülte meg az elegáns irodát. Csak alkupozíciót akar, nyugtatta magát a Vezér; adjuk fel, adjuk fel, mantrázta magában az Alvezér, amikor ismét betoppant Fruzsina valami kimutatással – de megjelenése most olyan kijózanítóan hatott, mint a pisztolypárbaj előtti csendben a segédrendező mobiljának becsörgése. Schneider arca hirtelen kisimult, tekintetéből tovatűnt az atyai szigor.

– Nono, azért nem kell megijedni! A társaságot, amelyet képviselek, kizárólag az önök távol-keleti pozíciója érdekli. Ha ez rendben, megvesszük a céget. Tehát

válaszoljanak egyenesen: növekednek-e a szállításaik Ázsiába? Hogyan alakulnak az ottani piaci lehetőségeik? Várható-e a jövőben bármilyen megtorpanás?

A Vezér és az Alvezér egymásra néztek, s ismét egyszerre mondták:

– Nem, dehogy!

Schneider nyugtázta a választ, és a cég belső struktúrájára tért át. Arcára ismét kiült a profi vállalatok kérlelhetetlensége, szúrós kérdései dobókésként álltak meg a levegőben.

– Tőkeszükséglet? Innovációs szükséglet? Munkaerőproblémák? Alulképzettség? Túlképzettség? Telephelygondok? Ügyis leellenőrözzünk majd minden információt, most csupán az önök privát véleménye érdekel.

A Vezér óvatosan közbeszólt.

– Van egy telephelyünk Debrecenben, Schneider úr. A cég ingatlanvagyonának értékes része. De ha önöknek nincs rá szükségük, bármikor felszámolható...

– A befektetői kör, amelyet képviselek – szakította félbe Schneider –, nem kedveli a perifériát. Annál inkább a Távol-Keletet. Két hét múlva ugyanekkor, ugyanitt. És kérem, hogy holnapig küldjék el nekem a mai beszélgetésünk jegyzőkönyvét. Auf Wiedersehen!

Fruzsina még mindig ott állt az ajtónál, görcsösen szorítva testéhez az álmoszürke, enyhén hónaljfoltos papírmappát. Kérdő tekintettel, kissé riadtan nézte a két vezetőt.

– Megírjam én a jegyzőkönyvet?

A két férfi meg se hallotta a buzgólkodást.

– Szerinted elrontottunk valamit? – töprengett maga elé az egyik.

– Szerinted mit nem? – kérdezett vissza a másik, és két kávéért kért Fruzsínától.

– Vagy te észleltél magadban valami meggyőzőt?

– Végre egy kérdés, amire nem akarom tudni a választ – zárta le a témát a megkérdezett.

*

A debreceni kollektíva viszonylag gyorsan eljutott a Kübler-Ross-i kálvária ötödik stációjáig. A szembenézést a kihelyezett értekezletként lebonyolított pénteki sörözés is elősegítette. Aliz egyszerű, de logikus álláspontra helyezkedett: mindenki éljen úgy, mintha holnap itt lenne a világvége. Lackó az élménygyűjtés fontosságára hívta fel a figyelmet.

– Két hónap múlva minden elmulasztott jó pillanat hiányozni fog! – nyomatékosította kissé elcsukló hangon. A targoncás fiú és a portás bácsi pajzán viccekkel szórakoztatta egymást, míg Gusztáv csendben kölcsönként Lackótól kétezzer forintot a sörökre. Szamosi csendben, elérzékenyülve figyelte beosztottait, és hálát adott a Fennvalónak a remek, csupaszív kollégáért.

Lackó a mosdóban adta át Gusztávnak a kölcsönt.

– Nem tudom, mit csinálsz a pénzzel, nekem feleség és három gyerek mellett is maradt elég. Talán ideje lenne találnod magadnak egy nőt! Legalább valaki beosztaná a fizetésedet.

Minden látszat ellenére ezek nem a neheztelés szavai voltak, hanem az együttérzésé. Lackó eldöntötte, hogy megmenti Gusztávot. Telefonján – Oszkár néven – ott helyben regisztrálta őt egy társkereső oldalra; bemutatkozó fotóként (a fizikai hátrányokat minimalizálendő) csak Gusztáv szempárja került rá. Egy betekintés erejéig a kínálati oldalt is szemügyre vették. Paradicsomi állapotok tárultak föl előttük: lenyűgöző harmincas, negyvenes dámák keresték az Igazit, az Alkalmit vagy a Csupáncsak Barátot.

– Elnézést fiúk, merre van a női részleg? – nyitott be Aliz, a megszokottnál is őszintébb hangulatban. Kritikus képpel Gusztávra nézett. – Igazad van, Lacus, tényleg ráférne egy nő.

Azzal elnyűtt körömcipőjében kibotladozott a helyszínről, a két férfi pedig kommentár nélkül folytatta a szervezkedést.

– Mit szólnál ehhez a vöröshöz, Gusztikám? Nóra Debrecenből. Tessék, ebben a szent pillanatban rá is írtam Oszkár nevében. A többi rajtad múlik!

*

Gusztáv másnap már az Aranybikában vacsorázott a vörös nővel. Bérszámfejtői karakterét hátrahagyva, kockás ingben, sötét zakóban és szarukeretes szemüvegben érkezett; első ránézésre öregedni képtelen, enyhén felforgató szellemiségű egyetemi tanárnak tűnt. Nóra barackszínű kosztümöt, emelt sarkú, fekete félcipőt, valamint elragadóan szerény és kedves személyiséget viselt. Elmondta, mennyire misztikusnak találta, hogy egy szempár üzen neki, s őszintén örült, hogy a férfi maradék testének a látványa sem keltett benne csalódást. Bélszínt ettek jó sok barnamártással, hozzá testes ménesi vörösbort ittak, s egymás életéről beszélgettek – múltról, jelenről, reményekről –, persze csak távolságtartóan és nagyvonalakban. A főfogás után Nóra kiment a mosdóba (hogy aztán friss, ragyogó sminkkel térjen vissza), Gusztáv pedig ezalatt alaposabban is megnézte az étlapot, majd megszámolta a tárcájában lévő pénzt. Menthetetlen volt a helyzet, ráadásul a Nórának beígért tokajit még meg se rendelték. Gusztáv ekkor új alapokra helyezte az este további menetét. Desszertnek kéksajtot és diót kért sült körtébe töltve, majd egy üveg hatputtonyos Szepsyvel koronázták meg az estét. A hangulat egyre oldottabbá vált: Nóra finom, de felszabadult kacagása kiszökött az elegáns lambériák öleléséből, átsuhant az üvegterembe, majd tett egy tiszteletkört a Nagytemplom előtt, mosolyra fakasztva a mindig komor Kossuth Lajost, hogy aztán végül visszatérjen és megállapodjon Gusztáv szíve csücskének a küszöbén. Szép és megható pillanat volt; mintha még a bikatrófea koponyája is rájuk mosolygott volna a falról.

– Sajnos győztek a biológia törvényei – szabadkozott Gusztáv, és elnehezült lábakkal feltápáskodott az asztaltól. – Addig nyugodtan rendelj két presszókávét.

Nóra enyhén oldalra billentett fejével, visszafogott mosollyal nézte a mosdó felé távozó férfit. Gusztáv megmosta hideg vízzel az arcát, megigazította a tükörben a zakóját, majd lassú, de határozott léptekkel elhagyta az épületet. Nóra még sokáig ült ott egyedül. A pincér végül megsajnálta, és felvilágosította, hogy a lovag, akire vár, valószínűleg már soha nem tér vissza – majd együttérző arccal átnyújtotta a számlát.

*

Hétfőn Aliz már fél kilenckor megjelent az anyagbeszerzői iroda ajtajában.

– Egész jól összeszoktunk az utolsó hetekre! – indította a monológját, szokása szerint az ajtófélfának támaszkodva. – Remek kis csapat lehettünk volna... Fiúk, nem is mondtam, hogyan járt szombaton a barátnőm! Három év után végre talált magának egy normális pasit. Nem volt valami nagy eresztés, de szellemesnek és egész pénzesnek tűnt. Az ipse elvitte az Aranybikába, és képzeljétek, amikor már végzett a vacsorával, pisilés ürügyén meglépett. Mindent a barátnőmnek kellett kifizetnie!

Gusztáv a fejét ingatva cicegett, Lackónak pedig, aki jóval empatikusabb volt az átlagférfinál, lassan, de biztosan kúszni kezdett fölfelé a vérnyomása.

– Az ilyen állatokat kasztrálni kéne. Akkor legalább lenne okuk elkerülni a nőket!

– Ugyan minek? – kiáltott be az udvarról a nyitott ablakon át a targoncás fiú. – Csak ingyen akart zabálni, semmi több.

– Ezt majd mondd a barátnőmnek! – kiabált vissza Aliz. – Ma délután idejön elélem. Alig győzőm vigasztalni szegényt!

A munkanap végén Nóra valóban megvárta a portán Alizt, Lackó pedig sörözni hívta Gusztávot, aki azonban ezen a napon inkább a túlórázást választotta.

*

Amilyen ólomlassúsággal teltek a napok Debrecenben, olyan gyorsan szaladt az idő a pesti belvárosban. A szétcsúszott dimenziókat azonban összekötötte egy közös pont: egyik helyszínen sem siettették a visszaszámlálást. A telephelyen már csak a napi rutin diktálta a munkát, a kollégák fél szemmel – és növekvő gyomortáji szorongással – mind többször pillantottak a naptárra. Az Üvegtoronyban eközben lázasan dolgoztak a könyvelők, jogászok és egyéb hivatásos kozmetikázók, miközben fél szemmel (és növekvő gyomortáji szorongással) ők is a naptárt nézték.

*

– Megérkezett a vendége, doktor Schneider! – hajolt meg az ajtóban az egyenruhás fiatalember.

– Küldje be! – kiáltotta egy hang odabentről. A fiatal lány féltéken körülnézett – még sosem járt a szálloda királyi lakosztályán –, majd a hálószobába lépve ledobta ruháit, s a jakuzziban ázó úr mellé lépett. Schneider végigmérte a meztelen lányt. Ártatlan egyetemistának tűnt, a gólyaalakúak rendjéből.

– Tölts magadnak! – szólította fel a férfi határozottan, majd közelebb húzta magához. – Remélem, több örömöm lesz benned, mint abban a két trógerben. Van egy óránk.

– Örülünk, hogy ezúttal is minket választott, Schneider doktor! – köszönt el kedvenc vendégétől szűk másfél órával később a szállodaportás. – Remélem, jövő hónapban ismét a vendégeink között üdvözölhetjük.

*

– Megérkezett a vendége: doktor Schneider! – hajolt meg az ajtóban a fiatalember. Az Alvezér sietősen elnyomta a szivart, és vigyázzállásba vágta magát. A Vezér is felpattant a fotelból, s az ajtóhoz sietett.

– Schneider úr! – kiáltotta nyájasan. – Vagyis Schneider doktor! Hogy utazott?

– Hagyjuk a tiszteletköröket! Tisztában vannak vele, milyen kellemetlenül érintett minket – és személyesen engem – a Sri Lanka-i fiaskójuk, amit a múltkor oly figyelmesen eltitkoltak előlem?

Az Alvezér oldalra pillantott. A Vezér tekintetét kereste, de az minden arcizmával a vendégre koncentrált.

– Aztán itt van ez a debreceni kupleráj... – lapozgatott apró jegyzetfüzetében Schneider. – Hogy is fogalmazott ön a múltkor? „A cég ingatlanvagyonának értékes része.” Nos, ennek is alaposabban utánanéztünk. Úgy viszi a költségeket, mint-ha csak ezért hozták volna létre. Kaphatnék valami magyarázatot?

A Vezér hátrafordult, és intett egy öltönyös fickónak, aki addig hátul álldogált a félhomályban.

– Bemutatom a cégünk kapcsolattartóját. Ő mindent tud a debreceniekről.

A Kapcsolattartó megköszöri a torkát, és közölte: egy hetük van még az ott dolgozóknak, aztán átveszik a helyüket a bulldózerek. Az árukészleteket Budapestre hozzák. Schneider szigorúan és hosszan nézte a Kapcsolattartót, aki kissé zavartan várta a reakciót, hiszen a maga részéről már mindent elmondott.

– Számomra közömbös a maguk debreceni telephelye. Tőlem akár fel is robbanthatják. Csak az őszinteségükre voltam kíváncsi. Mint korábban mondtam, minket ennél komolyabb dolgok érdekelnek, Debrecentől úgy öt-hatezer kilométerrel keletre.

Schneider elhallgatott, s épphogy észlelhető megvetéssel végigmérte a három férfit.

– Uraim, megvesszük a céget. Az önök által elpotyogtatott aknák hatástalanítása már legyen a mi gondunk. Nofene, mi ez a némaság? Ennyire meglepődtek?

A Vezér, az Alvezér és a Kapcsolattartó határtalan megkönnyebbüléssel nézett egymásra. Most már igazán nem volt okuk visszafogni a felszabadult mosolyt. Az Alvezér a telefonhoz lépett, és teátrálisan megnyomta a Speaker feliratú gombot.

– Fruzsina? Hozd be a pezsgőt, kérlek!

– Ó, csak nem az én kedvenc alvezérem? – csivített a szokásosnál is magasabb hangon a titkárnő. – Fél ötkor nálam, ugye nem felejtetted? Amúgy pedig múltkor az összes pezsgőt benyakaltátok azzal a...

Ezen a zaklatott, hullámvasútra emlékeztető délutánon az Alvezér sok mindent megtanult az életről. Például azt, hogy milyen elgondolhatatlanul hosszú és súlyos lehet tíz másodperc, ha nem találjuk meg időben a megfelelő gombot. Schneider a zavar legkisebb jele nélkül kezét nyújtott a férfiaknak, és búcsúképpen tájékoztatta őket a hátralévő feladatokról.

– Holnap átküldjük Bécsből a szerződéstervezetet, még hozzá két nyelven. Három napot kapnak a véleményezésre. Én pontosan egy hét múlva, déli tizenkét órakor itt leszek egy ügyvéddel, hogy aláírjunk mindent. Addig lesz idejük pótolni a pezsgőt. Az extra szárazat kedvelem!

Azzal biccentett, és gyors léptekkel távozott. A három férfi mozdulatlan pózban várakozott az ajtó előtt.

– Egy... kettő... három! – számolt rá végül a Vezér a szilenciumra, az Alvezér pedig jobbjával a levegőbe csapva imígyen kiáltott:

– Jáhú!

Aztán a már megszokott koreográfia szerint felettese hátára pattant, ő pedig rutinosan elindult vele az asztal körül.

– Kit érdekel Srí Lanka? Messze van, mint Kamcsatka!

A Kapcsolattartó eközben, ügyet sem vetve kettejükre, lomhán és magányosan twistelt a szoba közepén, minden nyolcadik taktusra körbefordulva és tapsolva egyet. Büszke volt a közös sikerre, és bízott benne, hogy az eladás után neki is lesz majd néhány kövérebb morzsa. Az egyik forgás közben mintha magát a bécsi befektetőt látta volna, amint az ajtóban áll és nézi őket szótlanul.

– Látom, jól érzik magukat az urak – közölte Schneider sóltanul. Az Alvezér óvatosan lecsúszott a Vezér hátáról. – Visszajöttem, mert elfelejtettem kérni önöktől egy fontos dolgot. Legyenek szívesek, tájékoztassák mielőbb a debreceni munkatársakat a mai megállapodásunkról! Bízom benne, hogy érteni fogják odalent az üzenetet.

*

– Gyere csak ide egy kicsit! – szólta át Lackó a szomszéd asztalnál görbülő Gusztávnak, és a laptopjára mutatott. A rendőrségi honlapon volt megnyitva. – Tudod, szórakozásból gyakran böngésem a körözési híreket. Találtam már rajta utcaszomszédot, régi kollégát, sőt osztálytársat is. De rád, barátom, igazán nem számítottam!

Gusztáv óvatosan a monitor mellé húzódott. Egy erősen kikontúrozott rajzot látott, amely még csak nem is emlékeztetett őrá. „A képen ábrázolt, csalással gyanúsítható férfi – így a kísérőszöveg – társkereső oldalakon ismerkedik meg női áldozataival, majd vacsorára hívja őket, ahonnan aztán fizetés nélkül, egyedül távozik. Eddig három debreceni és egy berettyóújfalui étteremből jelentettek ilyen esetet, de még várjuk a további áldozatok jelentkezését. Az ismeretlen férfi Oszkár néven mutatkozik be...”

– Onnan jöttem rá, hogy a szemeidről is közöltek egy fotót – csukta le a laptop fedelét Lackó. – Tudod, amit én készítettem. És most nagyon túllőttél a célon.

– Szóltál már valakinek?

– Ez a legfontosabb kérdés, Gusztáv? Nem, nem szóltam senkinek. De Szamositól kértem magamnak egy új irodát.

Gusztáv megértően elmosolyodott. Nem esett nehezőre, hiszen megértette önmagát.

– Hirtelen ötlet volt, Lackó. Kevés volt a tárcámban a pénz. Aztán belejöttem a dologba...

– Mert azt hitted, hogy Debrecen egy nagy falu. Pedig csak egy közepes város. Fel fognak ismerni. Le fogsz bukni.

*

A két vállalatvezető felszabadultan üldögélt a pamlagon. Bamba képű, fiatal jogász hozta fel a szerződéstervezetet. A Vezér kiküldte a fickót, és szórakozottan olvasni kezdte a dokumentumot. Bólogatott, hümmögött, jegyzeteket körmölt a margóra.

– Tényleg van valami köztetek Fruzsínával? – kérdezte foghegyről, föl se nézve a papírokból.

– Ugyan már – vörösödött el az Alvezér. – Csak haverok vagyunk.

A Vezér tovább folytatta a jegyzetelést, szája sarkában alamuszi mosollyal. Az Alvezért kezdte idegesíteni a dolog.

– Miért, te talán nem hiszel a férfi–nő barátságban?

Egészen ügyes szerződéstervezet volt. A Vezér leszólt a jogi irodára.

– Csináltam rajta pár javítást, gyertek föl érte. Még ma küldjétek vissza a kész tervezetet Bécsbe. Egyébként pedig – fordult az Alvezérhez – hogyan hinnék olyanban, ami antropológiai képtelenség? Persze a feleségemnek én is mindig az ellenkezőjét állítom.

Aliz egyből az anyagbeszerzői irodánál kezdte a napot, szinte berúgta az ajtót.

– Végünk van! – kiáltotta lihegve. – Bécsben már szövegezik az adásvételi szerződést... Guszti, te meg egyedül? Hová tetted a Lackót?

– Csupán meguntam az állandó telefonálását. Megegyeztünk, így lesz jobb mindenkinek.

– Bízd rám a tájékoztatást, Aliz – szólalt meg hátul egy komor férfihang. Szamosi volt az. – Vendéget várunk. Rövidesen megérkezik Budapestről a Kapcsolattartó. Biztos jó oka van rá, hogy személyesen látogat el a végekre.

– Te jó ég! – kapott a szívéhez Aliz. – És én még azt hittem, hogy mindenről tudok...

Rövidesen begördült a poros udvarra a sötétített ablakú limuzin. A portás parancsba kapta, hogy egyetlen bámészkodó kollégát se tűrjön meg a közelben. A Kapcsolattartó kiszállt, levette napszemüvegét, és körülnézett. A szemközti kis épületből Szamosi lépett ki az üdvözölésére; egészen másképp festett most, mint az éves látogatásokra felvett öltönyeiben. A könyékig feltűrt ing, a gyűrött farmer, az elnyűtt tornacipő láttán a Kapcsolattartónak olyan érzése támadt, hogy minden, ami a cégen belül lényeges, itt zajlik, és valójában ez a külvárosi telephely a vállalat igazi lelke, míg ők odafent csak fontoskodnak és adminisztrálnak. Ostoba, üvegbuborékba zárt táhónak látta magát.

Bálákat és papírdobozokat kerülgetve jutottak el a kicsiny főnöki irodáig. Szamosi leültette és kávéval kínálta a Kapcsolattartót.

– Akkor kezdjük. Csak tömören, ahogy szoktad.

– Először is szeretnék elnézést kérni a kissé fellengzős múltkori stílusért. Fogalmam se volt, hogy mit csináltok itt, a puszta közepén. Persze most sincs róla fogalmam, de... néha ennyi is elég a tisztánlátáshoz. Egyébként a cégeladással kapcsolatos fejlemények miatt jöttem.

Itt megállt és vizet kért. Szamosi egy egész söröskorsót töltött tele szikvízzel; a Kapcsolattartó egyetlen lendülettel legurította, s elégedetten megtörölte a száját.

– Szóval elég érdekesen alakultak a napokban a dolgok. Mindent előkészítettünk, elküldtük a szerződés tervezetét a bécsi e-mailre. Rövidesen megérkezett Schneider válasza, hogy minden rendben. Így aztán a megbeszéltnapon, pontosan délben ott álltunk a legszebb öltönyünkben a vezérigazgatói szobában, a kinyomtatott szerződésekkel és egy jéghideg Deutz Brut pezsgővel az asztalon, ahogy ígértük. De Schneider nem érkezett meg. Vártunk egy órát, kettőt, de még mindig sehol. Akkor felhívtuk a mobiltelefonján – előtte sose tettünk ilyet –, ám ki volt kapcsolva. Komolyan aggódni kezdtünk: szabotázsra, bűncselekményre gondoltunk.

A Kapcsolattartó egészen beleélte magát az egyszer már megtapasztalt történetbe, s a belső regulákra fittyet hányva cigarettára gyújtott.

– Ezután felhívtuk a névjegykártyáján lévő hivatali számot. Egy libanoni étteremben vették fel, valahol Bécs-Alsón. Fogalmuk se volt róla, hogy miről beszélünk. Végül kikerestük az osztrák befektető cég igazi elérhetőségét, ugyanis létező vállalatról van szó. Még csak nem is hallottak Schneiderről, sőt eszük ágában sem volt megvenni semmiféle budapesti céget.

Szamosi ezúttal megengedte magának a meglepődés luxusát.

– Akkor mire volt jó ez az egész?

– Csak tippelni tudok. Schneider nem szélhámos volt, hanem szimplán beteg. Mások az alkoholtól vagy a nyugtatóktól függenek, ő pedig a külvilág elismerésétől. Valószínűleg az ilyen szituációk éltették, főleg akkor, ha nagymenők hajbókolnak neki. A vállalati pszichológusunk szerint az efféle alakok nagyon kedvelik az álvásárlói szerepet. Hiszen kinek keressük a leginkább a kegyeit? Annak, akitől a legtöbb pénzt várjuk.

– És akkor végül kinek adjátok el a céget? – tért a lényegre Szamosi.

– Nagyon becsületesen túlórázhattál, ha még a hírekre sem jutott időd – élcelődött a Kapcsolattartó. – Nem olvastad, hogy a Srí Lanka-i kormány végül leverte a lázadást? Minden visszaállt a maga rendjébe. Pár nappal azután, hogy nyoma veszett Schneidernek, hívást kaptunk Colombóból, hogy mielőbb üssük nyélbe az üzletet. Szinte könyörögtek nekünk. Úgyhogy a napokban elszállítjuk innen az árut. Cserébe lehoztam neked Schneider pezsgőjét, tessék, egyenesen a hűtőszekrényből. Nyugodtan kínálj meg engem is!

A Deutz tényleg jó választás volt. Szamosi meg is jegyezte, hogy itt már nem a pezsgő dukál az alkalomhoz, hanem az alkalmat kellett megteremteni a pezsgőhöz. De a Kapcsolattartó komor arca azt sugallta, hogy a látogatás érdemi része ezzel nem ért véget.

– Sajnos van itt még egy apró elrendeznivaló. Elég kellemetlen az ügy... Hallottál arról a szar alakról, aki nőket invitál vacsorára, jól bezabál, aztán lelép fizetés nélkül?

– Persze, Debrecenben mindenki hallott erről a görényről.

– Nos, ez a görény itt dolgozik nálatok.

Szamosi majdnem félrenyelte a pezsgőt. A Kapcsolattartó folytatta.

– Az utolsó beszélgetésünkkor említetted, hogy van itt egy nő is. Nem akarom eltitkolni: Alizt jól ismerem, régi kedves kollegina, az utóbbi hetekben szinte naponta hívott, hogy vegyük be magunk közé, ha már eladtuk a céget. Őszintén szólva meg is tettük volna... Szóval a mi Alizunk pár hete készített itt egy elég gyászos csoportképet. Aztán a fotót, csupán a vicc kedvéért, megmutatta egy barátnőjének, aki az egyik áldozat volt ebben az élettermes történetben. Ő pedig felismerte rajta az elkövetőt.

A Kapsolattartó ezen a ponton néhány másodperces hatásszünetet tartott, bár dramaturgiai trükkökre most már igazán nem volt semmi szükség.

– Egy bizonyos Gusztávról van szó.

Szamosi elnevette magát. Újra visszazökkent a tárgyilagos vezető megszokott szerepébe.

– Tudod, sok arc suhant át az agyamban az elmúlt néhány másodpercben, de most megnyugtattál. Gusztáv az egyetlen, akiről ezt nem tudom elképzelni. Persze beszélhetünk vele, de a helyedben nem erőltetném a gyanúsítást. Nagy a mellélövés valószínűsége.

Most a Kapsolattartót öntötte el a jól értesültek ellenállhatatlan fölényérzete.

– Amikor Aliz elcsacsogta nekem az esetet, elkértem tőle a barátnője számát. Beszéltem is vele, Nórának hívják. Rövidesen itt lesz. És akkor megcsinálhatjuk a szembesítést.

– Megadom magam – állt fel a székéből Szamosi. – Most már nekem is kedvem támadt egy kis beszélgetéshez.

A Kapsolattartó arcán szétáradt a harcra kész férfiak terebélyes vigyora.

*

Aliz kifejezetten zavarba hozta, amikor a telephelyen feltűnt a gondosan titkolt budapesti kontaktszemély. Ennél már csak azt érezte kínosabbnak, hogy Szamosi ragaszkodott a jelenlétéhez a tisztázó beszélgetés során. Megálltak tehát mindhárman Gusztáv szobája előtt. Az ajtó csukva volt, csak a klaviatúra billentyűinek ütemes klakkogása szűrődött ki halkán. Szamosi udvariasan kopogott kettőt.

– Nyisd ki, Gusztáv!

– Hallom, hogy dolgozik – suttozta Aliz. – De ilyenkor mindig zenét hallgat. Megszűnik számára a külvilág.

A Kapsolattartó megunt a vacakolást, és nagy lendülettel benyitott. Gusztáv lekapta fejről a fülhallgatót, és a szobájába lépő nagydarab emberre meredt. A Kapsolattartó megtorpant.

– Schneider úr! Mit csinál maga itt?

Gusztáv abban a pillanatban megértette, hogy a játszmának vége. Mindegyiknek. Széttárta kezeit, mintha csak annyit mondana: igen, én vagyok, itt vagyok.

– Mint látja, ha éppen nem az önök irodaházában vagy egy ötcsillagos fővárosi hotelben tartózkodom, bérszámfejtéssel ütöm el az időmet Debrecenben. És mivel a fizetésem az én életformám mellett csak három napra elég, időnként csinos nők pénzén vacsorázom. Nem olyan bonyolult képlet ez, mint ahogy elsőre látszik.

Lassan mindannyian beléptek a szűk kis irodába. Még a targoncás fiú, sőt a portás is, akinek a limuzint kellett volna őriznie odakint. Lackó is előkerült. Egyre szorosabb gyűrűt vontak az íróasztal köré, és csodálattal vegyes megvetéssel bá-

multák a kollégát, aki – noha csak egy volt közülük – elég merésznek bizonyult ahhoz, hogy minden hónap elején olyan életet vásároljon magának, amilyenről ők még álmodni sem mernek; aki újra és újra kivívta azt a tiszteletet magának, amelyet ők legfeljebb csak megadni tudtak másoknak; aki bérszámfejtőnek született, ám eközben rettegett vezérigazgatóknak parancsolt, a szállodaportásokkal pedig doktor úrnak szólítottatta magát.

A folyosón szelíd arcú, szomorú tekintetű asszony tűnt fel. Egy magabiztos, hátrafésült hajú urat keresett, de csak egy gyöngyöző homlokú, sápadt kisembert talált.

– Aliz... – súgta alig hallhatóan. – Gyere ki, mondani szeretnék valamit.

Aliz hátranézett és kiment a folyosóra.

– Már vártunk, Nóra.

– Mégse teszek vallomást – fogta meg a barátnője kezét. – Igen, tényleg ő az. De ahogy elnézem, mostantól a saját életét kell élnie. És ez épp elég büntetés lesz neki.

Aliz belekarolt a szomorú vörös nőbe, és elindultak kifelé. Lassan a többiek is elvonultak. Senkinek nem volt kedve beszélgetni. Lackó visszament az új irodájába, Szamosi kikísérte a Kapcsolattartót a limuzinhoz, a targoncás fiú és az öreg portás pedig cigarettára gyújtott az udvaron.

Gusztáv egyedül maradt bent. Ráérősen lehajtotta a laptop fedelét, akkurátusan kipakolta az asztalfiókok tartalmát – filctollakat, jegyzetömböket, tűzőgépet –, majd komótosan, arcán a biztos jövőbe vetett reménytelenséggel, csomagolni kezdett.